

TABU

Goran Mrakić

(Rubrica „Cârciuma disperaiilor”, din NAŠA REČ, NR 754/12.03.2004)

Civilizația noastră nu mai are teme „tabu”. Am mestecat toate întrebările și neajunsurile care ne-au jenat timp de secole ca o mâncărime intelectuală. Toate tainele au fost descoperite, sau, mai bine zis, dezgolate.

Omul și-a așezat majestatea sa în chiar centrul lumii și sensul existenței, înlocuind astfel pe Dumnezeu, care îi este mai puțin necesar înălțătoarei culturi umaniste decât oasele de dinozaur, australopitec și pitecantrop. Arheologia a dat deja, nu-i așa, răspuns la toate! Adică cine suntem, de unde venim și ce căutăm pe această planetă.

Lucrul cel mai ciudat e că în lumea civilizată de astăzi, care nu mai are nici-o normă morală, înfloresc și activează diferite organizații și asociații pentru combaterea discriminării și intoleranței. Guvernele democratice, sub presiunea ligilor internaționale, finanțează diferite instituții parazitare, conduse de anarhiști fanatici, care văd în fiecare călugăr un potențial fundamentalist și în fiecare țară teroarea majorității asupra unor minorități imaginare. Oamenii devin din ce în ce mai iritați de utilizarea unor clișee uzate despre toleranță, acolo unde ea există în cea mai mare parte, în cantități decente și despre discriminare, acolo unde miroase a fonduri frumoase pentru diferite „integrări”

Ce se mai dorește a fi dărâmat când aproape totul e deja dărâmat? Copii au cucerit dreptul să se educe sexual, să aducă în fața instanței pe părinții și profesorii „neascultători” pentru fiecare palmă, indiferent dacă e meritată sau nu. Nu de mult televiziunea a prezentat cazul a câteva eleve din gimnaziul economic, care, la 15-16 ani se prostituau prin intermediul unor pești țigani: rezultatul revoluției sexuale și a emancipării elevilor! Cu ochii mei privesc, aproape zilnic, cum se droghează elevii din liceul vecin, înainte sau după ore. Să-mi spună cineva că asta nu se poate combate! De curând s-a deschis la Timișoara clubul în care se organizează „serate ale minorităților sexuale” iar de aici și până la defilarea prin oraș a curgoilor în pantaloni din piele și peruci liliachii nu mai e decât un pas. Un arhitect a propus ca în cartierul Josefîn să se înființeze un cvartal special pentru

prostituate și pederăști. Ce o să răspundă toți „oamenii de concepții deschise și vederi liberale” la întrebările copiilor când vor fi întrebați ce anume fac acei nenea îmbrăcați în haine femeiești în mijlocul străzii? Sau când le vor spune că drogurile sunt singura scăpare de această lume dezgustătoare? Ce vor face atunci? Vor îmbrăca un tricou cu inscripția „I’m pride of my gay son!” sau vor alerga la primul dealer să procure heroina pentru copilașul lor? Se vor întreba oare, măcar atunci, care sunt adevăratele teme tabu ale contemporaneității?

Oare înlocuirea iubirii creștinești cu sexualitatea vulgară nu a devenit o temă tabu? Înlocuirea atitudinii politice cu corectitudinea politică nu a devenit oare o temă tabu? Înlocuirea cinstei cu lichelismul nu a devenit oare subiect de bațjocură? Înlocuirea istoriei noastre „criminale” cu actuală șireată penitență nu a devenit oare o temă tabu? Nu a devenit oare de nedorit gloria, înlocuită de târguială? Curajul nu a fost înlocuit cu frica de a fi pedepsit cu închisoarea? Prea multe întrebări și prea puține răspunsuri. Unde sunt prea multe întrebări, pălește credința și apare filozofia. Iar eu nu sunt filozof.